

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB24

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB24", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb24-txt-shoot-id909e3a45-bba7-4471-bd3a-f13a499caa14.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Mit Bestik.

Neppe Nogen her er i den Grad som jeg indviet i alle de Indsigelser, der, christeligt, ere at gjøre mod en Stats-Kirke, en Folke-Kirke, et christeligt Bestaaende o: s: v:, item at i streng christelig Forstand er Fordringen: Adskillelse, det er Idealitetens Fordring i Maximum.

Men siger jeg: at foretage denne Adskillelse er en i saa høi Grad qualitativ religieus Forretning, at kun en qualitativ distingveret religieus Charakter kan udføre den; strengt taget maatte der fordres en Apostel, idetmindste et Sandheds-Vidne. Og i Charakter skal det gjøres, der skal ikke sluddres karakterløst derom. At faae et karakterløst forstumlet Hoved til at vove paa Sligt er uendeligen galere end at sætte en Spekhøker til at commandere en Brigade,^[a]

[a] eller en Barbeersvend til en vanskelig chirurgisk Operation.

Nu har jeg paa vor Scene ikke opdaget en Eneste, der kunde endog blot ligne en saa distingveret religieus Charakter. Derimod ere der Nogle, der forstumlet fuske i at ville foranstalte denne Operation paa karakterløs Maade og i utilladelig Form.

Dette er absolut Fordærveligt. Et forkludret Bestaaende – nu ja, det er ikke at prise, men dog uendelig at foretrække for en karakterløs Reformation.

[b] efter Ordet: corruptio optimi pessima.

Her er det saa jeg tager Forretningen. Dersom jeg udgav mig for selv at være et Sandheds-Vidne eller Deslige, var jeg en Ubetydelighed. Men det gjør jeg ikke. Just derfor er jeg sand nok til at kunne magte de karakterløse usædelige Reformationer.

Saaledes betrygger jeg det Bestaaende.

Men for at kunne det, fordrer jeg igjen, hvad jeg fordrer af mig selv: Indrømmelser. Som naar et Regiment har forseet sig og heelt bliver degraderet: saaledes mener jeg, at vi, naar vi ikke vil og ikke tør vove længere ud end til Folke-Kirke og Deslige, saa maae vi finde os i Alle at blive degraderede, at vi vedgaae, at vi ikke i strengere Forstand ere Xstne.

Og hvorledes opererer jeg nu i denne Henseende? Træder jeg frem som Den, der, saa at sige, for Guds Regning har Ordre til at degradere Xstheden? O, nei. Jeg er uden Myndighed. Selv rørt af Idealet finder jeg en Glæde i selv at degraderes, og »uden Myndighed« stræber jeg at røre Andre til det Samme.

Feilen ved det Mynsterske er: 1) at han har holdt det hen, som var der Sandhed og Mening i, at alle vi

Tusinder og Millioner ere Xstne; 2) og dernæst, at han har forhærdet sig mod mig.

Saaledes kan hele det Bestaaende bestaae. Thi en Xsten i streng Forstand er i den Grad en Sjeldenhed, at der neppe findes een i hver Generation.

Xsten i forflygtiget Forstand, saadan Xsten som vi saadan ere: er En, der antager Læren, hviler i Naaden, men ikke i strengere Forstand gaaer ind paa »Efterfølgelsen«. For en saadan Xsten er Xstus Frelseren, Forsoneren, men ikke i strengere Forstand »Forbilledet«, uden i Retning af Ydmygelse til Inderliggjørelse.

Og see »Efterfølgelsen« i strengere Forstand er det just Mynster har afskaffet, aldeles udeladt. Just deri stikker Misligheden, at han har ladet som Ingenting; thi siges skal det, Sandhed skal der være betræffende, hvor vi ere, ellers er Alt verdsliggjort.